

Jason Tabinas \ NA INYONG IKINALULUNOD

Tainga

Sa bakuran, naghahampasan
ang mga dahon, rumaraginit
ang mga sangang namimilipit,
at nababakbak ang mga balat.

Pagkaraan, ang alingawngaw
ng pagkabali ng mga sanga
ng mangga, pagkapigtas
at paglipad ng mga palapa ng niyog,
at pagkabuwal ng mga lawas ng saging
at pagbagsak sa basang lupa.

Sa rabaw ng bubong, walang pagitan
ang takatak ng ulan. Inihahampas
ng dingding-dingding na hangin
ang tubig sa mga dingding ng bahay.

Sumisipol ang makikitid
na siwang ng pintua't bintana.
Umiingit ang mga bubong
sa hindi tumitilang tulak,
kabig, at ikot ng malakas na ihip.

Binibingi ako ng walang patid
na hugong at sipol ng buong paligid.

Hagdan

Siksikan sa aking pinakamataas
na tagdan. Nag-aabang sa pagbukas
ng pinto pagdating ng mga bagong bakwet.

Sa dilim, ang naiipong guni-guni
ng bawat isa sa unti-unting pagsampa
ng tubig, iniisa-isang akyatin
ang bawat tagdan.

Yakap-yakap ang mga sariling nanunuot
sa lamig ng magdamag, nakamulagat
ang mga matang nakatitig sa dilim.

Sa sansaglit na pagguhit ng ilaw
ng flashlight, ang pagkaaninaw
sa tubig: kumikinang-kinang,
sumasayaw-sayaw ang rabaw.

Ibinubulong sa isa't isa ang bilang
ng aking tagdan na binura na ng tubig.

Balyan

Wala na akong silbi. Nilamon na
ang binabantayang palayan ng tubig.
Umabot na sa aking laylayan.

Pumapagaspas ang malakas na hangin
sa butas-butang kong damit. Tigmak
ng ulan ang laman kong dahon at uhay.

Gumagapang ang lamig sa buong katawan.
Hindi pa rin magawang maghalukip.
Nakadipa pa rin ang aking mga kamay.

Paisa-isa na lang kaming nakalitaw
ng mga puno sa tubig. Sa gitna ng pinitak
na nagsailog, ano ang aking gagawin?

Sandali, may isang mayang naligaw.
Dumadapo sa isang punong bali-bali
ang mga sanga't pigtas ang mga dahon.

Sandali, lumiko siya't papalapit sa akin.
Ano't wala siyang takot na sumuot
sa aking dibdib? Paano ang darating

na taniman? Saan ako huhugot
ng panakot? Payapa ang mayang
nakabilog, nagpapainit sa aking dibdib.

Hangin

Sadyang sa tahimik ako nagmula.
Hindi maikakaila ng pangalan
ng lunang aking pinanggalingan.

Nawalan nga lang ng balanse
ang timpla ng lamig at init.
Hinila ako ng hilahil sa kung
saan-saan, pahampas-hampas,
paikot-ikot. Ako ma'y nahilo.

Nang magbalik sa kapayapaa'y
ang pagkalantad ng nagawa:
nakahapay na mga palay at pananim,
nalunod na mga ari-arian.

Nanahan ang poot sa iyong puso.
Nakalimutan ang mga oras
na ating ginugol nang payapa.

Ako ang parehong sumusuot
sa baga mula sa unang tibok ng puso
hanggang sa bawat paggising
kung kailan mo ako unti-unting
namalayan sa iyong paghinga.

Ako rin ang nagpapasilab
sa baga ng iyong kalan para uminit
ang iyong pagkai't sikmura.

Sa mga mainit na hapon, sinisipula't
hinahanap mo ako sa pangangalay
ng iyong mga kamay sa kapapaypay.

Sa mga parang at bakuran, ako
ang nagpapakaway sa mga berdeng
dahon ng mga puno't damong
iyong dinaraana't tinutunghayan
at ikinapapayapa ng iyong mata't malay.

Ako rin ang marahang sumuklay
at lumugay sa buhok ng iyong kasintahan
nang una mo siyang masilaya't wari'y
nagpabagal sa pag-ikot ng mundo.

Subalit isinusumpa mo ako kapag
nakikita ang pagpaparamdam sa iilang
araw na maunos. Isinasantabi
ang karamihan sa mga sandaling hindi
ako gaanong nararamdaman.

Hindi naaalala, wika ninyo, ang hindi
nakikita. Subalit nandirito lang ako,
lagi, sa mga sandaling dalisay
at tahimik kung saan ako nagmumula.

Ulan

Ganito talaga ang aming kalikasan.

Kapag naipon at bumigat, papatak.
Tulad ng anumang hila ng grabedad.

At kapag pumatak, dadaloy.
Tulad ng anumang likido.

Minsan nga lang, sabay-sabay
kaming naiipon at dumadaloy.

At makahahanap kami ng paraang dumaloy
sa mga kalsada, bakuran, bahay, at palayan.

Hindi gaya ng trapiko sa siyudad
na nababara-bara araw-araw.

Lupa

Kaya kong tanggapin
ang anumang labis.

Nagiging bulaklak
ang rabaw sa pagbitak
sa labis na init.

Nagiging ilog
ang ibabaw sa pagpapadaan
sa labis na tubig.

Hindi tulad ninyong hindi
maiwasang mapuksa
ng sariling likha.

Tulad ng pagkatupok
sa labis na lagablab
ng pag-ibig.

At pagkaraan,
sa pagbaha ng luha
na inyong ikinalulunod.

Baha

Bakit ako ang tanging sinisisi
sa inyong abang kalagayan?

Sa bawat pagdalaw, inilalantad ko
ang samut-saring problema
sa araw-araw: mababang antas
at kalidad ng edukasyon, kawalan
ng maayos na trabaho, sapat
na kita, pagkain, sariling bahay,
at putol-putol na kalsada mula
sakanan papuntang merkado.

Sa aking paglisan, ang pagpapatuloy
ng dating ginagawa sa araw-araw.
Na para bang ang pag-asa'y dagliang
paglimot at ang pagpapatuloy ng buhay.
Na para bang ang lahat ay tungkol
sa pagkaligtas mula sa kamatayan.

Maaari ninyo akong limutin.
Subalit paulit-ulit na magbabalik
hanggang may hangin at tubig.

Subalit kailangan ninyong harapin
ang mga pang-araw-araw
na problemang mas nalalantad
sa bawat kong pagdalaw.

